

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a členov JUDr. Romana Hargaša, JUDr. Jána Chmela, Mgr. Gabriely Repkovej a JUDr. Ivana Roháča, v disciplinárnej veci proti **JUDr. Š. Š.**, nar., sudcovi N., na ústnom pojednávaní konanom dňa 20. mája 2013 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho senátu, č. k. 1 Ds 9/2012-84 z 25. januára 2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny senát rozhodnutím, sp. zn. 1 Ds 9/2012 z 25. januára 2013 oslobodil JUDr. Š. Š., sudcu N., spod návrhu predsedu N., č. KP 220/2012, zo dňa 21. júna 2012, v zmysle ktorého mal JUDr. Š. Š. spáchať závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 písm. b/, písm. d/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov tým, že

vo veci, sp. zn. 1 Obdo 3/2012, uznesením z 22. februára 2012, rozhodol senát, ktorému predsedal JUDr. Š. Š., že dovolací súd odkladá vykonateľnosť právoplatného rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. septembra 2011, č. k. 13Cob/99/2011-200, do rozhodnutia o dovolaní žalovaného. Zo spisu 1 Obdo 3/2012 vyplýva, že rozhodnutie o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia nebolo doručované štandardne, ale za bližšie neobjasnených okolností bolo toto rozhodnutie prednostne doručené na pokyn predsedu senátu osobne právnej zástupkyňi žalovaného 6. marca 2012 v budove N. - pri absencii akéhokoľvek záznamu o tom v spise. Z uvedeného a zo skutočnosti, že bola

odložená vykonateľnosť právoplatného rozsudku krajského súdu, proti ktorému v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), v spojení s § 243b ods. 3 OSP, nie je dovolanie prípustné, pričom ani odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá požiadavkám presvedčivosti v zmysle § 167 ods. 2 a § 157 ods. 2 OSP, pramení opodstatnený záver, že predseda senátu JUDr. Š. Š. bol mimoprocesne v kontakte so žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom, čo je v hrubom rozpore s Občianskym súdnym poriadkom. Uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu zo 14. apríla 2010, sp. zn. 1 Ds 8/2009, právoplatným 17. marca 2011, bol JUDr. Š. Š. uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 385/2000 Z. z.) a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c/ citovaného zákona, a to zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie štyroch mesiacov a rozhodnutím disciplinárneho súdu z 24. októbra 2011, sp. zn. 1 Ds 3/2010, právoplatným 22. decembra 2011, opäť uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona o sudcoch a prísediacich, disciplinárny súd však upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia i vzhľadom na zdravotný stav sudcu JUDr. Š. a s prihliadnutím na to, že skoršie disciplinárne opatrenie považoval za dostačujúce,

pretože sudca sa disciplinárneho previnenia nedopustil.

Prvostupňový disciplinárny senát v podstatnom odôvodnil svoje rozhodnutie takto: „Po vyhodnotení vykonaných dôkazov disciplinárny senát dospel k záveru, že na strane JUDr. Š. nemožno konštatovať, že by sa svojím konaním v predmetnej veci dopustil disciplinárneho previnenia. Disciplinárny senát vychádzal predovšetkým z obsahu pripojených spisov Okresného súdu Žilina, sp. zn. 22Cb/111/2010 a N., sp. zn. 1 Obdo 3/2012, z obsahu ktorých je spoľahlivo a jednoznačne preukázané, prečo a akým spôsobom došlo k doručeniu sporného rozhodnutia o odložení vykonateľnosti právneho zástupcovi žalovaného, ako aj z výpovedí zástupcu navrhovateľa, sudcu JUDr. Š. Š. a svedkyne N. Zo zisteného skutkového stavu mal disciplinárny senát preukázané, že dňa 22. februára 2012 dovolací senát, ktorému predsedal JUDr. Š., rozhodol na základe návrhu žalovaného o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Toto rozhodnutie bolo odovzdané spisovej kancelárii na expedovanie dňa 5. marca 2012 a dňa 6. marca 2012 na základe písomného plnomocenstva advokátska koncipientka právneho zástupcu

žalovaného toto rozhodnutie osobne prevzala a prevzatie rozhodnutia potvrdila podpisom aj na doručenke, ktorá je pripojená k rozhodnutiu. K osobnému prevzatiu rozhodnutia došlo na základe ústneho súhlasu sudcu JUDr. Š. Š. s týmto postupom po tom, čo právny zástupca žalovaného neustále telefonicky a aj písomne kontaktoval spisovú kanceláriu obchodného kolégia, konkrétne pani N., či už je o odklade vykonateľnosti rozhodnuté, a ktorá právnenému zástupcovi žalovaného telefonicky oznámila, že o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia je už rozhodnuté. Právny zástupca žalovaného následne sa pani N. pýtal, či si môže rozhodnutie osobne prevziať, a ktorá následne od sudcu JUDr. Š. Š. k takémuto postupu žiadala súhlas. O priebehu a spôsobe doručovania spísala vedúca spisovej kancelárie úradný záznam, ku ktorému pripojila plnomocenstvo preberajúcej osoby a obidve listiny založila do spisu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 22Cb/111/2010 (č. l. 251, 252). Takýto postup pri doručovaní podrobne opísala a potvrdila aj vedúca spisovej kancelárie, svedkyňa M. N. už v rámci preverovania sťažnosti žalobcu (spis sp. zn. Nobs 77/2012) a následne aj na ústnom pojednávaní pred disciplinárnym senátom. Táto svedkyňa pritom vylúčila akúkoľvek iniciatívu JUDr. Š. ohľadom spôsobu doručovania rozhodnutia, spôsob doručovania rozhodnutia objasnila tak, že disciplinárny senát nadobudol presvedčenie o transparentnom doručovaní rozhodovania a vylúčila predpoklad, že z tohto dôvodu bol JUDr. Š. Š. mimoprocesne v kontakte so žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom. Disciplinárny senát konštatuje, že z dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania na ústnom pojednávaní vykonané, nevyplýva, že by sudca JUDr. Š. svojím konaním, ktoré malo za následok osobné prevzatie rozhodnutia právnym zástupcom žalovaného, porušil svoje povinnosti sudcu v zmysle zákona č. 385/2000 Z. z. a rovnako z vykonaného dokazovania nevyplýva dôvod, pre ktorý by, a teda by mal byť uznaný vinným zo spáchania disciplinárneho previnenia uvedeného v návrhu na začatie disciplinárneho konania. Doručovanie zásielok mimo pošty, t. j. aj osobným prevzatím v budove súdu, je takáto možnosť v zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku i daná a v praxi súdov v záujme hospodárnosti súdneho konania aj využívaná. Odhliadnuc od toho disciplinárny senát v súvislosti s namietaným zvýhodnením žalovaného oproti žalobcovi tým, že mu bolo uznesenie doručené o tri dni skôr než žalobcovi, považuje za potrebné uviesť, že takým postupom nemohla byť poskytnutá žalovanému žiadna praktická výhoda, pretože voči rozhodnutiu nebolo možné podať opravný prostriedok a právoplatným sa toto rozhodnutie stalo až dňa 9. marca 2012, t. j. až momentom doručenia rozhodnutia žalobcovi.“

Dňa 12. marca 2013 bolo doručené disciplinárnemu senátu odvolanie predsedu N. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako Disciplinárneho senátu z 25. januára 2013, sp. zn. 1 Ds 9/2012. V podstatnom odôvodnil navrhovateľ svoje odvolanie nasledovne:

„Disciplinárny senát v prvom rade sa nevyporiadal dostatočne so skutkovým stavom, pre ktorý JUDr. Š. Š. bolo kladené za vinu, že spáchal závažné disciplinárne zavinenie. Disciplinárny senát pochybil, keď sa nezaoberal aj so skutkami, ktoré navrhovateľ uviedol v doplnení návrhu na začatie disciplinárneho konania z 2. januára 2013, v ktorom doplnení jednak boli opravené zrejme nesprávnosti v návrhu a jednak skutok, ktorého sa mal dopustiť disciplinárne stíhaný sudca, bol modifikovaný a bližšie zdôvodnený. Disciplinárny senát vôbec nezohľadnil skutočnosť, že voči disciplinárne stíhanému sudcovi už dvakrát bolo vedené disciplinárne konanie s výsledkom, ako bolo uvedené v podaní navrhovateľa z 2. januára 2013.

Zástupca navrhovateľa v záverečnom návrhu uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že spis N., sp. zn. 1 Obdo 3/2012 je neúplný, pretože disciplinárne stíhaný sudca uložil kancelárii, aby rozhodnutie o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia bolo účastníkom, resp. ich zástupcom doručené poštou, a následne bez akéhokoľvek záznamu a bez akéhokoľvek pokynu rozhodnutie sa doručovalo právnenému zástupcovi účastníka priamo v budove súdu. Už týmto postupom disciplinárne stíhaný sudca vo veci postupoval netransparentne, neprehľadne, čo je v zjavnom rozpore s ustanoveniami O.s.p., ktorými sa upravuje doručovanie rozhodnutia.

Disciplinárny senát pochybil aj v tom, že vôbec neprihliadal na časť disciplinárneho návrhu, ktorým bolo JUDr. Š. kladené za vinu, že rozhodnutie o odklade vykonateľnosti nebolo náležite odôvodnené, ako to ukladá ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. Toto rozhodnutie je v podstate odôvodnené jedinou vetou bez toho, aby bolo náležite vysvetlené, z akého dôvodu súd povolil odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

Namietam aj procesný postup disciplinárneho senátu na ústnom pojednávaní 25. januára 2013 spočívajúci v tom, že neumožnil rovnocenné postavenie splnomocnenca navrhovateľa JUDr. M.

V zápisnici o ústnom pojednávaní senátu 1 Ds 25. januára 2013 je uvedené, že „Následne si JUDr. M. sadol na miesto určené pre verejnosť.“ Zápis je nepresný, lebo v ňom chýba, že JUDr. M. tak urobil na ústny pokyn predsedníčky senátu po tichej porade senátu bez prerušenia pojednávania.

Týmto opatrením bola znemožnená priebežná porada splnomocnených zástupcov navrhovateľa.

Po námietkach v prvom rade splnomocneného zástupcu navrhovateľa disciplinárny senát uznesením rozhodol, že „nepripúšťa súbežné zastúpenie navrhovateľa dvomi osobami“.

Senát tak zrejme rozhodol po postupe v zmysle § 150 ods. 2 zákona o sudcoch a § 178 Tr. por., podľa ktorého netreba vyhotovovať uznesenie, ktorým sa upravuje priebeh konania. Proti takémuto uzneseniu zároveň sťažnosť nie je prípustná (§ 185 ods. 2 Tr. por.).

V odôvodnení rozhodnutia disciplinárneho senátu z 25. januára 2013, sp. zn. 1 Ds 9/2012 je uvedené, že „Následne disciplinárny senát nepripustil počas ústneho pojednávania súbežné zastupovanie navrhovateľa dvoma osobami. Disciplinárny senát analogicky vychádzal z Trestného poriadku (§ 150 ods. 2 Zákona o sudcoch), v zmysle ktorého obžalobu podáva a pred súdom zastupuje zásadne jeden (dozorujúci) prokurátor (§ 230 a nasl. Tr. por.), zatiaľ čo obžalovaný má právo zvoliť si viacerých obhajcov (§ 39 ods. 4 Tr. por.)“.

V ďalšej časti odôvodnenia je urobený pokus o zdôvodnenie uvedeného názoru a rozhodnutia konštatovaním, že citované ustanovenia Trestného poriadku sú lex specialis vo vzťahu k § 2 ods. 14 Tr. por. – vyúsťujúci do záveru, že vzhľadom na postavenie prokurátora a obhajcu v trestnom konaní a postavenie navrhovateľa a obhajcu v disciplinárnom konaní – „nemôže sa navrhovateľ úspešne domáhať možnosti splnomocniť namiesto seba na ústnom pojednávaní viacerých splnomocnencov súčasne, poukazovaním na možný výkon obhajoby viacerými obhajcami“.

Pri najlepšej vôli s takýmito úvahami a záverom nemožno súhlasiť. Predovšetkým preto, že ustanovenie § 2 ods. 14 Tr. por. zaručuje stranám v konaní pred súdom rovnaké postavenie. Ide o jednu zo základných zásad, na ktorých je konštruovaný trestný proces, a o základný, nosný pilier kontradiktórnosti ústneho pojednávania. Ďalšie ustanovenia Trestného poriadku, aj keď „špeciálne“ upravujú konkrétny postup konania vo veci, nemôžu negovať žiadnu základnú zásadu. Naopak. Je nevyhnutné ich vykladať vždy v duchu a podľa základných zásad. Ak teda § 2 ods. 14 Tr. por. garantuje každej zo strán konania rovné (rovnaké) postavenie, nemôže ani disciplinárny senát uznesením túto základnú zásadu negovať. Na tom nič nemení skutočnosť, že niektorá zo strán určité právo nevyužije. Preto, ak zákon umožňuje, aby jednu zo sporiacich sa strán zastupovalo v tom istom konaní viac osôb – to isté, resp. také isté právo je súd povinný priznať aj druhej strane. Ak teda (v trestnom konaní) podľa ustanovení Trestného poriadku obžalovaného môžu zastupovať viacerí obhajcovia (§ 39 ods. 4, § 44 ods. 7, ods. 8 Tr. por.), také isté právo má aj druhá strana – žalobca, ktorého môžu na základe ním vydananej plnej moci zastupovať v tom istom konaní viacerí splnomocnenci (špecializujúci sa napr. na rôzne odvetvia práva).

Neumožnenie uplatnenia práva niektorej zo strán – je porušením zákona v ustanovení § 2 ods. 14 Tr. por., čo poznačuje celé následné konanie nezákonnosťou.

Ešte poznamenávam, že z ustanovení § 230 a nasl. Tr. por. také závery, k akým sa dopracoval senát v predmetnom rozhodnutí, vôbec nevyplývajú; už aj preto, že zákon legislatívne používa spravidla vyjadrovanie v jednotnom čísle, z čoho nemožno odvodiť, že obžalobu môže zastupovať v mene štátu na hlavnom pojednávaní iba jeden prokurátor. To bolo zrejme jasné aj senátu, keď v tejto spojitosti vyslovil, že „obžalobu podáva a pred súdom zastupuje zásadne jeden (dozorujúci) prokurátor. Z použitého slova „zásadne“ vyplýva, že síce zásadne jeden prokurátor, ale môžu aj viacerí ... .

Na základe uvedených dôvodov navrhujem, aby odvolací disciplinárny senát odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (nakoľko z nezákonného konania nemôže vyplývať zákonné rozhodnutie).“

Dňa 16. mája 2013 predložil k odvolaniu vyjadrenie sudca JUDr. Š. Š., proti ktorému je vedené disciplinárne konanie. Vo vyjadrení uvádza:

„Po oboznámení s odvolaním predsedu najvyššieho súdu som opačne toho názoru, že rozhodnutie vzišlo zo zákonného konania a z neho vyplynulo aj zákonné rozhodnutie, ktoré je vecne správne, a s jeho závermi sa plne stotožňujem.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z., návrh disciplinárny návrh musí mimo iného .... opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera ... návrh musí obsahovať označenie príslušného ustanovenia zákona, ktorého znaky skutok napĺňa, dôkazy, ktoré svedčia o spáchaní priestupku.

Samotný návrh, vrátane úpravy jeho zrejmych nesprávností a odôvodnenia návrhu, tieto zákonné požiadavky nespĺňal.

Disciplinárne konanie je nepochybne o vine a treste, disciplinárny senát v konaní vinu nezistil, a tak niet ani trestu.

Lenže tak ako v pôvodnom návrhu, ani v podanom odvolaní niet označenia alebo predloženia jediného dôkazu o fabulovaných záveroch, z ktorých odvolanie vychádza, a ktoré odvolanie vnucuje odvolaciemu senátu.

Odvolateľ odvolaciemu senátu ako dôkaz nepredložil jediné rozhodnutie najvyššieho súdu o odklade vykonateľnosti tak, ako by podľa jeho názoru malo vyzerieť.

Za tejto procesnej situácie predkladám kópie dvoch uznesení z roku 2009 a 2013, právna úprava totiž zostala nezmenená (sp. zn. 1MObdov/22/2008, sp. zn. 4Obdo 23/2013).

K akademickej polemike o zastúpení navrhovateľa sa nevyjadrujem, pretože nevidím žiaden vzťah k predmetu skutku, ktorého som sa mal dopustiť.“

Odvolačí disciplinárny senát vykonal ústne pojednávanie po splnení zákonom stanovených podmienok v neprítomnosti sudcu JUDr. Š. Š. Na ústnom pojednávaní prítomný splnomocnený zástupca navrhovateľa navrhol odvolaciemu disciplinárnemu senátu zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie a vrátiť vec prvostupňovému disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odvolačí disciplinárny senát zistil, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (orgánom, ktorý podal návrh na disciplinárne konanie) v lehote určenej § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov ak odvolací disciplinárny senát odvolanie nezamietne, napadnuté rozhodnutie úplne alebo sčasti zruší a rozhodne spravidla sám vo veci alebo vec vráti na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odvolačí disciplinárny senát po preskúmaní zákonnosti, odôvodnenosti napadnutého výroku rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Napadnuté rozhodnutie je predčasné, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, o ktorom sú dôvodné pochybnosti, nevyčerpáva celý skutok, pre ktorý bol podaný návrh na disciplinárne konanie, a je tak do značnej miery nepreskúmateľné.

Analýzou podaní navrhovateľa z 21. júna 2012 a 2. januára 2013 možno ustáliť, že navrhovateľ kvalifikuje konanie sudcu JUDr. Š. Š., popísané v skutkovej vete návrhu, ako disciplinárne previnenie, závažné disciplinárne previnenie a závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu.

Podstata týchto disciplinárnych previnení podľa návrhu spočíva v tom, že „... predseda senátu JUDr. Š. Š. bol mimoprocenšne v kontakte so žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom, čo je v hrubom rozpore s Občianskym súdnym poriadkom.“

Podľa návrhu tento opodstatnený záver pramení z troch konaní sudcu JUDr. Š. Š.:

1. Uznesenie z 22. februára 2012 vo veci, sp.zn. 1 Obdo 3/2012 o odložení vykonateľnosti, nebolo doručované štandardne, ale za bližšie neobjasnených okolností bolo rozhodnutie prednostne doručené na pokyn predsedu senátu osobne právnej zástupkyňi žalovaného 6. marca 2012 v budove N. – pri absencii akéhokoľvek záznamu o tom v spise.
2. Bola odložená vykonateľnosť právoplatného rozsudku krajského súdu, proti ktorému v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 243b ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nie je dovolanie prípustné.
3. Odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá požiadavkám presvedčivosti v zmysle § 167 ods. 2 a § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Z napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, zjavne vyplýva, že prvostupňový disciplinárny senát sa venoval len a výlučne tej časti návrhu, ktorá sa vzťahovala na spôsob doručovania rozhodnutia dovolacieho súdu z 22. februára 2012. V súvislosti s touto časťou skutku vykonal na ústnom pojednávaní dokazovanie výsluchom sudcu JUDr. Š. Š., splnomocneného zástupcu navrhovateľa, svedkyne M. N. a prečítaním listinných dôkazov. Z tohto dokazovania vyslovil záver, podľa ktorého sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil. Nosnými dôvodmi pre tento záver bolo vylúčenie akejkoľvek iniciatívy JUDr. Š. Š. ohľadom spôsobu doručovania rozhodnutia svedkyňou M. N., ktorá zároveň vylúčila predpoklad, že z tohto dôvodu (rozumej spôsobu doručovania) bol JUDr. Š. Š. mimoprocenšne v kontakte so žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom. Prvostupňový disciplinárny senát považuje spôsob doručovania uznesenia dovolacieho súdu za súladný s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolačí disciplinárny senát analýzou zápisnice o ústnom pojednávaní dospel k záveru, že prvostupňový disciplinárny senát nebol pri vykonávaní dôkazov dôsledný a táto skutočnosť ovplyvnila úplnosť zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre jeho rozhodnutie.

Primárne odvolačí disciplinárny senát zdôrazňuje, že spôsob doručovania súdnych zásielok mimo pošty, t. j. osobným prevzatím adresáta v budove súdu, upravuje

vo všeobecnosti ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ale samotné doručovanie upravuje § 140 a nasl. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, č. 543/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov a špeciálne pre N. predpis označený ako Registratúrny poriadok a registratúrny plán vydaný pod Spr. 464/2008 dňa 31. júla 2008. Označené predpisy jasne upravujú spôsob doručovania súdnych zásielok v budove súdu a nie je v nich ani zmienka o tom, že k takémuto spôsobu doručovania dáva pokyn (ústny alebo písomný) predseda senátu. Ak svedkyňa M. N. ako odborno-administratívna pracovníčka N. pozná príslušné predpisy o doručovaní súdnych zásielok v budove súdu, potom nebol dôvod na súhlas k tomuto spôsobu doručovania súdnej zásielky zo strany predsedu senátu.

Prvostupňový disciplinárny senát v rámci dokazovania nezistoval dôvod, pre ktorý svedkyňa M. N. žiadala predsedu senátu o súhlas s doručením súdnej zásielky v budove súdu, a ani dôvod, pre ktorý predseda senátu takýto súhlas vydal.

Samotná výpoveď svedkyne M. N. nepôsobí presvedčivo, čo zvyrazňuje vyhotovenie úradného záznamu bez dátumu a žurnalizácia úradného záznamu a splnomocnenia zo 6. marca 2012 na prevzatie súdnej zásielky do spisu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 20Cb/111/2010.

Rozhodnutie dovolacieho súdu z 22. februára 2012 malo byť prevzaté dňa 6. marca 2012, pričom úradný záznam bez dátumu a splnomocnenie zo 6. marca 2012 na prevzatie tohto rozhodnutia sú založené v spise okresného súdu na č. l. 251-252. Pred týmto dátumom (6. marca 2012) sa v spise okresného súdu nachádza posledné podanie účastníka konania, doručené dovolaciemu súdu 10. februára 2012 s prílohami na č. l. 232-242. Úradný záznam a splnomocnenie zo 6. marca 2012 by sa teda mali v spise okresného súdu nachádzať za týmto podaním, ale v skutočnosti tomu tak nie je. Na č. l. 243-248 sa nachádza podanie splnomocnenej zástupkyne účastníka konania s prílohami, doručené dovolaciemu súdu 28. marca 2012 a na č. l. 250 sa nachádza ďalšie podanie v kópii splnomocnenej zástupkyne, doručené dovolaciemu súdu dňa 12. júla 2012. Dokonca z č. l. 249 vyplýva, že dňa 24. júla 2012 bol spis prevzatý Okresným súdom Žilina. Z chronológie dátumov vyplýva, že úradný záznam (bez dátumu) a splnomocnenie zo 6. marca 2012 na prevzatie uznesenia z 22. februára 2012 boli žurnalizované do spisu okresného súdu až s odstupom niekoľkých mesiacov. Tieto skutočnosti spochybňujú vyhotovenie úradného záznamu (bez dátumu) pri doručovaní uznesenia z 22. februára 2012, ako i existenciu samotného splnomocnenia zo 6. marca 2012 na prevzatie tohto uznesenia,

pretože ak by existovali v rozhodnom čase, mali byť žurnalizované v spise okresného súdu pred podaniami, ktoré boli doručené dovolaciemu súdu po 6. marci 2012 a pred zaslaním spisu Okresnému súdu Žilina. Prvostupňový disciplinárny senát tieto fakty ponechal bez povšimnutia a nežiadal ich vysvetlenie svedkyňou M. N. K samotnému uzneseniu dovolacieho súdu z 22. februára 2012 odvolací disciplinárny senát poznamenáva, že prvopis tohto uznesenia s doručenkami vôbec nie je žurnalizovaný v spise okresného súdu, ale nachádza sa len v obale medzi rovnopismi.

Odvolací disciplinárny senát k tejto časti napadnutého rozhodnutia uzatvára, že rozhodnutie sa vzťahuje na konanie sudcu špecifikované pod bodom 1. na str. č. 8 tohto rozhodnutia a nemá oporu v skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Základným predpokladom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie je zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. O konaniach špecifikovaných pod bodmi 2. a 3. na str. č. 8 tohto rozhodnutia v napadnutom rozhodnutí nie je ani zmienka. Disciplinárny senát je pritom povinný zaoberať sa a rozhodnúť o každom i dielčom konaní, ktoré je uvedené v skutkovej vete návrhu na disciplinárne konanie.

Podľa § 120 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov návrh musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera, ako aj skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh na začatie disciplinárneho konania je podaný včas; ak ide o priestupok, návrh musí ďalej obsahovať označenie príslušného ustanovenia zákona, ktorého znaky skutok napĺňa, a dôkazy, ktoré svedčia o spáchaní priestupku.

V návrhu z 21. júna 2012 nie sú označené žiadne dôkazy, o ktoré sa návrh opiera, a k návrhu z 2. januára 2013 boli ako prílohy priložené kópie rozhodnutí N. Za tejto situácie začal iniciatívne zabezpečovať dôkazy prvostupňový disciplinárny senát, o čom svedčí predvolanie na ústne pojednávanie a výsluch svedkyne M. N., a preto mu nezostáva nič iné, len pokračovať v tejto iniciatíve v zabezpečovaní a vykonávaní aj dôkazov, ktoré strany nenavrhlí a nenavrhnú.

Úlohou prvostupňového disciplinárneho senátu bude preskúmať dôvod, pre ktorý sudca JUDr. Š. Š. vydal pokyn na doručenie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti, spôsob, akým sa mal pokyn realizovať, a hlavne preskúmať kompetencie predsedu senátu k vydaniu takéhoto postupu zverené všeobecne záväzným alebo interným právnym predpisom.

Ak takéto kompetencie nemá, je potrebné skúmať dôvod takejto angažovanosti predsedu senátu na úkonoch odborno-administratívneho aparátu N.

Navrhovateľ kladie za vinu sudcovi JUDr. Š. Š. mimoprocesný kontakt so žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom. Prvostupňový disciplinárny senát bude musieť na tieto okolnosti vypočúť fyzické osoby, ktoré v rozhodnom čase podľa údajov v obchodnom registri konali za účastníka dovolacieho konania na strane žalovanej, a právnych zástupcov, ktorí v dovolacom konaní tohto účastníka zastupovali.

Nevyhnutným sa javí opakovaný výsluch svedkyne M. N. za účelom odstránenia rozporov v jej prvej výpovedi, pričom treba zisťovať dôvod, pre ktorý žiadala predsedu senátu o súhlas s doručením súdnej zásielky v budove súdu, keď podľa príslušných právnych predpisov takýto súhlas, resp. pokyn nie je dôvod od predsedu senátu žiadať, prečo nepostupovala podľa spôsobu doručovania súdnych zásielok v budove súdu tak, ako je upravený v príslušných právnych predpisoch (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, Registratúrny poriadok a registratúrny plán N.) a prečo listiny (úradný záznam bez dátumu a splnomocnenie zo 6. marca 2012 na prevzatie uznesenia) neboli riadne a včas žurnalizované v spise okresného súdu.

Súd vypočúje ďalších svedkov a vykoná iné dôkazy podľa prípadných návrhov strán konania, resp. podľa vlastnej úvahy.

Prvostupňový disciplinárny senát riadne odôvodní svoj názor o totožnosti skutkov, ktoré sú uvedené v návrhoch z 21. júna 2012 a 2. januára 2013, nielen odkazom na „ustálenú trestnoprávnu judikatúru“ a bude sa zároveň zaoberať aj včasnosťou podania návrhu z 2. januára 2013.

Odvolať podstatnú časť odvolacích námietok smeruje k procesnému postupu prvostupňového disciplinárneho senátu, ktorý na ústnom pojednávaní neumožnil rovnocenné postavenie dvoch splnomocnených zástupcov navrhovateľa. Odvolací disciplinárny senát vyhodnotil túto časť odvolania navrhovateľa ako dôvodnú.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní z 25. januára 2013 vyplýva, že predsedníčka senátu po žiadosti splnomocneného zástupcu navrhovateľa (JUDr. J. S.),

aby do konania vstúpil ďalší splnomocnený zástupca navrhovateľa (JUDr. Š. M.), prerušila ústne pojednávanie za účelom porady senátu. Po devätnástich minútach bolo pokračované „v pojednávaní“ (podľa zápisnice o pojednávaní) a bolo vyhlásené uznesenie (zo zápisnice o ústnom pojednávaní nevyplýva, kto ho vyhlásil), podľa ktorého „Disciplinárny senát nepripúšťa súbežné zastúpenie navrhovateľa dvomi osobami“.

Na tomto mieste odvolací disciplinárny senát poznamenáva, že zápisnica o ústnom pojednávaní neobsahuje zápisnicu o hlasovaní napriek tomu, že ústne pojednávanie bolo prerušené za účelom porady senátu a v tomto prípade po porade senátu nebolo vyhlásené len jednoduché uznesenie, na ktorom sa senát uzniesol jednohlasne a ktorému by predchádzala porada len v pojednávacej miestnosti bez prerušenia pojednávania (§ 54 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Tým, že zápisnica o ústnom pojednávaní neobsahuje zápisnicu o hlasovaní z porady senátu, ktorá prebehla počas prerušenia ústneho pojednávania, postupoval prvostupňový senát v rozpore s ustanovením § 54 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Odôvodnenie popísaného procesného postupu prvostupňového disciplinárneho senátu, v rámci ktorého poukazuje a argumentuje ustanoveniami Trestného poriadku so záverom, podľa ktorého „...obžalobu podáva a pred súdom zastupuje zásadne jeden (dozorujúci) prokurátor...“, neobstojí.

V prvom rade odvolací disciplinárny senát poukazuje na to, že pojem „prokurátor“ v Trestnom poriadku označuje stranu v konaní pred súdom (§ 10 ods. 11, veta druhá Tr. por.) a nie je vyjadrením počtu prokurátorov konajúcich pred súdom. Žiaden všeobecne záväzný právny predpis ani iný právny predpis nižšej právnej sily, vrátane interných predpisov v rezorte Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, neurčuje počet prokurátorov, ktorí môžu v tej-ktorej veci vykonávať procesné úkony v konaní pred súdom. Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu v konaní pred súdom môže konať viac ako jeden prokurátor, podstatným ale je, aby každý z nich mal vecnú a miestnu príslušnosť na konanie pred konkrétnym súdom.

Odvolací disciplinárny senát uzatvára, že prvostupňový disciplinárny senát nepostupoval správne, keď neumožnil zastúpenie navrhovateľa dvomi splnomocnenými zástupcami na ústnom pojednávaní, ale zároveň tento nesprávny procesný postup sám o sebe

nebol spôsobilý pre záver o odňatí možnosti navrhovateľa konať pred súdom a nebol samostatným dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Právnym názorom treba rozumieť názor odvolacieho senátu vyslovený v otázkach procesného aj hmotného práva.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. mája 2013

JUDr. Pavol P o l k a , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková